

[Alfred Jensen.]

olieselskaberne ikke være bestemmende i denne sag, og det kan ikke tolereres, at deres interesser sættes over landets; dette gælder naturligvis også for andre monopolagtige selskabers optræden og indfyldelse.

Danmark kan ikke, som fremtidsudsigterne tegner sig, roligt afvente, hvad der vil ske, afvente, om der vil komme en krise i det næste år, og så forsøge at kante sig ud af vanskelighederne. Der må allerede nu ske en ændring i vor handelspolitik. Vi må allerede nu holde op med så ensidigt at handle med de vestlige lande. Kun ved udvidet østhandel og handel til alle andre sider vil det være muligt at sikre beskæftigelse og høj produktion. Foretages der ikke en sådan ændring, kan vi risikere at komme til at stå overfor de største økonomiske vanskeligheder allerede i det næste år, hvad der vil medføre byrder og lidelser først og fremmest for den dårligst stillede del af det danske folk. Af hensyn til beskæftigelsen og landets erhvervsliv må handel og udenrigspolitik ændres, og det må komme til udtryk også gennem en ændring af det finanslovsforslag, der foreligger her.

De militære udgifter må skæres ned med mindst 500 mill. kr. Det kan opnås bl. a. ved en nedsættelse af tjenestetiden og ved indstilling af det militære byggeri. Denne besparelse må først og fremmest udnyttes til en nedsættelse af skatterne for de laveste indkomster samt mellemindtægterne. Den må endvidere udnyttes til forbedring af de gamles, invalidernes, de enligt stillede mødres og enkernes forhold. Der må også frigøres flere midler til fremme af vejarbejder for at øge beskæftigelsen. Der må stilles flere penge til rådighed, for at de, der ikke kan få anvist arbejde, kan få bedre forhold at leve under. Der må kunne tilvejebringes midler til fremme af boligbyggeriet og til at sikre lejligheder til overkommelige priser, og endelig må der stilles flere midler til rådighed for ungdomsforanstaltninger og for de unges uddannelse.

Det er vanskeligt for en gruppe som vor, der ikke er repræsenteret i finansudvalget, at følge med i arbejdet med dette finanslovsforslag, men vi vil gøre, hvad der er os muligt for at fremsætte vore synspunkter i forslagsform ved forslagets anden behandling,

såfremt man ikke forinden skulle have taget hensyn til disse vore synspunkter.

Oluf Pedersen: Fra alle partier har man beklaget den fortsatte stigning i de offentlige udgifter, og jeg vil dertil føje en ikke ringere beklagelse over stigningen i den offentlige gæld. Sidste år var der et overskud på regnskabet, men trods stigende indtægter regner man nu kun med balance. Dertil kommer anlægsudgifterne, hvor staten driver den noget besynderlige virksomhed at låne ud til 2 pct. og skaffe pengene ved at optage statslån, som forrentes med 6 pct. Fra retsforbundets side mener vi, at det er folketingets pligt at søge de offentlige udgifter bragt ned. Det ærede medlem hr. Kolbjørn mente, at der burde gøres et alvorligt forsøg. Han syntes at mene, at der her kun kunne peges på de sociale udgifter, tjenestemændenes forhold og forsvarsudgifterne. Jeg vil dog mene, at der desuden er andre muligheder, herunder pengeudpumpningen, tilskud til nedsættelse af forbrugerpriser, finansloven og de frie bevillinger; endelig bør statens indtægter ændres, så de ikke fortsat rent automatisk driver de offentlige udgifter op med påfølgende nye skatter og ny stigning i udgifterne. Dette system skal jo føre længere og længere ud i vanskeligheder, og det nytter ikke, at man, som de andre ordførere har gjort, peger på, at det står slet til; hvis man ikke forstår, hvad der er galt, så nytter det ikke med selv den bedste vilje og de fagreste ord.

Vi kræver streng offentlig sparsommelighed og en begrænsning af statens opgaver, men vi betragter de sociale udgifter som en bod på social uret. Vi er ikke imod social tryghed, men vi ønsker, at disse udgifter bliver overflødiggjort ved fjernelse af byrder på arbejde og afskaffelse af monopoler og særrettigheder. Derfor kan vi naturligvis ikke stemme for dækning ved byrder, som øger særretten og forstærker uretten; det ville være at svigte vor opgave. Dækning må skabes dels ved besparelser, som jeg nærmere vil gøre rede for, dels gennem inddragelse af de samfundsskabte værdier og ved afgifter på formuer og indtægter, som skyldes andres arbejde.

Naturligvis skal tjenestemændene have deres løn, men vi synes, der er altfor megen